

Hồi Thứ Hai Mươi Bốn

NỬA TẮM MẶT ĐỒ

Nhờ ánh trăng soi Cừu Cốc đã nhìn thấy kẻ mới đến là Ty trần đạo trưởng, chàng vội vã từ trong bụi đi ra.

– Lúc này đệ cùng lão già cầm y đã ra tay đánh được mấy hiệp. Nhưng không hiểu sao y lại rút lui một cách đột ngột.

Ty trần đạo trưởng vừa thấy Cừu Cốc, ông ta mừng rỡ khôn cùng:

– Cảm ơn trời đất, đệ may mắn thoát được hiểm cảnh, khiến huynh đỡ phần lo lắng.

Cừu Cốc trông thấy mối quan tâm của sư huynh mình lòng xúc động.

Ty trần đạo trưởng tiếp:

– Nếu trễ thêm giây lát nữa mà không thấy đệ ra, huynh chắc thế nào cũng phải liều mạng xông vào!

Cừu Cốc vội nói:

– Việc của tiểu đệ mà khiến cho sư huynh nhọc nhằn tâm trí đến thế, lòng đệ cảm thấy không yên.

Đạo trưởng nghe nói cười ha hả:

– Chúng ta là sư huynh đệ với nhau, lựa phải nói chi những lời khách sáo ấy.

Nói đến đây mặt ông ta bỗng nghiêm nghị nói tiếp:

– Trước mắt tình thế quá khẩn trương. Nơi đây không phải là chỗ nói chuyện, chúng ta nên tìm một nơi kín đáo hơn sẽ đàm luận.

Hai người liền thi triển Phi tinh truyền hận thân pháp, chớp mắt đã vào một khu rừng rậm nằm bên chân núi.

Ty trần đạo trưởng thần sắc nghiêm trọng nhìn Cừu Cốc chậm rãi nói:

– Mọi hy vọng của bốn phái từ nay để ủy thác cho đệ phải gánh chịu. Vậy về mọi hành động, huynh khuyên đệ phải cẩn thận cho lắm mới được. Chẳng may nếu gặp điều gì, chắc tiên sư phải ôm hận nơi cửu tuyền.

Nói đến đây ông thấy gương mặt Cừu Cốc như có chiều tư lự nên ôn tồn bảo:

– Theo sự đoán biết của ngu huynh, ngoài việc bốn phái ra, hình như đệ còn có một trách nhiệm gì khác hơn nữa. Vì vậy mà ngu huynh không dám ràng buộc hành động của đệ.

Cừu Cốc lâu nay đối với vị đại sư huynh từng thay mặt thầy truyền lại nghề

cho chàng, chàng cung kính chẳng kém gì sư phụ, thương mến không khác ruột thịt, định đem sự việc của tổ chức bí mật nói ra, nhưng nghĩ lại sư huynh chàng không phải là người trong tổ chức ấy, có nói đi nữa ông ta cũng chẳng rõ nào, nên đành im lặng nín thinh.

Tỳ trần đạo trưởng thấy sư đệ không lên tiếng, ông ta trịnh trọng nói:

– Chuyến này bốn phái đã tập trung toàn lực ra quan ngoại, mục đích không phải là để tìm kiếm di bảo của Tiên vương, cũng không phải vì tổ chức của Phổ kiếm minh, mà là một việc rất quan trọng, có thể nói có liên quan đến sự hưng vong của bốn phái.

Cừu Cốc thất kinh hỏi:

– Bốn phái xưa nay không hề tranh giành với thế sự, lâu nay lại không xuất hiện giang hồ, chẳng lẽ còn có kẻ thù nghiêm trọng như thế nữa sao?

Đạo trưởng thở ra buồn bã:

– Đệ mới nhập môn thời gian quá ngắn. Làm sao hiểu được nội tình bốn phái, việc mà huynh nói đây là do người nhà tạo phản. Chứ chẳng phải là kẻ ngoài.

– Nói như vậy thì trong bốn phái có việc phân tranh sao?

– Cũng có thể nói như vậy, Tiên sư trước kia vốn có một vị sư đệ, hai người tình cảnh cũng như anh em ta bây giờ. Tiên sư tuổi đã ngoài bảy mươi, còn vị sư thúc ấy chỉ vào hai mươi trở lên. Tổ sư lúc thu nhận vị sư thúc trong ý đã định sau này tiên sư khuất núi, sư thúc sẽ kế vị chấp chưởng môn đồ. Không ngờ tổ sư chết rồi, vị sư thúc tỏ ra tính tình độc ác, lòng tham không bờ bến. Ông ấy có ý định sau khi tiếp nhận chức chưởng môn sẽ xưng bá võ lâm.

– Thoạt đầu tiên sư còn ẩn nhẫn, không ngờ vị sư thúc ấy càng lúc càng quá lễ, không những mở rộng kết giao với bọn hắc đạo ma đầu để thành lập vi cánh, đồng thời đi đến đâu cũng gây thù kết oán, làm cho bốn phái phải chịu mang tiếng lây.

– Vì vậy tiên sư không thể im lặng được nữa, dùng uy quyền của chưởng môn nhân, tuyên bố trục xuất ra khỏi môn trường. Lúc ấy ông ta lòng đầy căm hận, song vì sợ thần công tuyệt thế của tiên sư, nên ông ta không dám phản kháng.

Nghe đến đây Cừu Cốc vội chặn lời hỏi:

– Chẳng lẽ vị sư thúc ấy vẫn còn tại thế sao?

– Phải, không những còn tại thế, đồng thời lúc ngu huynh tiếp nhận chức chưởng môn, ông ta có đến Tuyết phong sơn một lần. Lúc ấy ông đã xử dụng vài môn thần công tuyệt kỹ trước mặt mọi người. Lúc ra đi ông còn tuyên bố vì là trưởng bối, ông không muốn lấy lại chức chưởng môn trong tay ngu huynh. Hai mươi năm sau ông sẽ sai một đệ tử đến lấy lại quyền chưởng môn này.

Cừu Cốc như tự tin nói:

– Ông ta đã không đánh thắng nổi tiên sư, đệ không tin thủ hạ của ông ta lại thắng nổi sư huynh đâu!

Ty trần đạo trưởng thở ra nói:

– Nếu võ công của ông ta y như trước kia thì dù sao huynh cũng có thể cầm cự được. Chỉ vì nay ông ta triển khai các môn thần công đến mức tuyệt kỹ, đến nỗi huynh đây cũng chưa từng thấy qua nữa. Ngu huynh tự nghĩ không thể nào hơn được ông ta nên đã nhớ ra một việc mà trước khi chết, tiên sư đã giao phó lại.

– Chẳng lẽ tiên sư đã tiên tri, nên để lại cấm nang có phương pháp phá giải thần công của sư thúc sao?

– Không phải. Tiên sư để lại nửa tấm mật đồ, nghe nói nếu tìm được nửa tấm kia hợp lại, sẽ kiếm ra nơi Tiên trào khai quốc Hoàng đế đã cất giấu cuốn bí kíp Tiên tần võ thuật tập thành!

Cừu Cốc vừa vui mừng vừa kinh ngạc:

– Có việc ấy sao?

– Đây là sự thật. Tấm mật đồ của tiên sư sở dĩ có là do lấy được trong tay một vệ sĩ canh giữ cấm thành. Lúc ấy Phổ kiếm minh đã bị thất bại rồi, đáng lẽ tiên sư định trao trả lại vật ấy cho tổ chức Phổ kiếm minh, song dò biết tổ chức này đã bị tan rã, nên đành cất đi để truyền cho ngu huynh.

Nói đến đây đạo trưởng đưa tay vào áo lấy ra một tập giấy dày có bản đồ họa, trao cho Cừu Cốc và tiếp:

– Bản đồ này là do Ngu huynh đã họa ra y theo bản chánh, đệ cất nơi người để dùng. Đã nhiều năm rồi ngu huynh truy xét địa đồ, nhận thấy có lẽ là dãy núi quan ngoại này, nhưng ác vì trong bản đồ không có dấu hiệu riêng, thành thử mấy ngày nay huynh cùng chúng môn nhân bỏ công tìm kiếm mà chưa ra manh mối.

Cừu Cốc giờ mới hiểu được nỗi khổ tâm của sư huynh, người vì lo bảo toàn môn phái nên mới không nề khó nhọc, huy động toàn lực mong tìm cho được bí kíp. Nhưng cứ cấm đầu tìm một cách mù quáng như thế này thì làm sao mà mong tìm cho ra được.

Chàng lắc đầu tỏ ý không quan tâm lắm nói:

– Đệ thấy nếu sư huynh chỉ vì một câu nói của sư thúc mà phải ra công tìm cho được cuốn bí kíp này. Đệ nghĩ điều ấy cũng không đáng lo lắng mấy.

Đạo trưởng lại thở ra nói:

– Sư thúc tánh tình tàn bạo, hễ nói ra là tất phải làm. Chúng ta không thể không đề phòng. Còn việc tìm cuốn bí kíp ấy, ngu huynh trước kia cũng đã thất vọng. Nhưng gần đây theo các hiện tượng mà phán đoán, thì đã có chút ít chứng thực cuốn bí kíp ấy vẫn còn đang cất kín một nơi nào và chủ nhân của Tử vong thành đến đây cũng không ngoài mục đích để đoạt bảo vật ấy.

Cừu Cốc đang định hỏi thêm cho rõ, bỗng nghe đằng xa có tiếng động khê, chàng liền tung mình nhảy đến nơi ấy. Phải biết thân pháp của chàng đâu phải chậm chạp, nhưng cũng chỉ thấy được một bóng đen mờ ảo phớt qua, không nhìn rõ dạng.

Chàng tưởng rằng đôi mắt đã nhìn nhầm, liền xem xét lại bốn phía một lượt nữa, nhưng không thấy gì cả. Lúc ấy Ty trần đạo trưởng cũng đã đến nơi vội hỏi:

– Có thấy gì chẳng?

Cừu Cốc lắc đầu:

– Có lẽ đệ đã nghe nhầm!

Bỗng từ xa vọng lại tiếng rên thảm thiết, nửa đêm nơi rừng thẳm, ai nấy nghe qua cũng đều rợn người.

Ty trần đạo trưởng thất kinh nói:

– Không xong chỉ sợ bọn người trong Tử vong thành đã ra tay công kích những cao thủ Trung nguyên vừa chạy thoát!

Cừu Cốc vội tung mình lướt nhanh nói:

– Vậy chúng ta mau đến xem.

Hai người như hai mũi tên phi nhanh. Gần đến nơi thì quả thấy một đám người đang lao đảo lê bước nặng nề. Đi đầu chính là kẻ thù sống chết với Cừu Cốc, Thiết Kỳ Ngân Tinh Đường Hoàng. Kế sau là Kim Kiếm thư sinh, Hạc Linh Vũ Sĩ, Ngọc thông công tử và Nộ mục sơn nhân, người nào người nấy đầy mình máu me, trông thấy rất tiêu tụy.

Thiết Kỳ Ngân Tinh vừa gặp Cừu Cốc, ông ta giựt mình. Cũng may Ty trần đạo trưởng là người xuất gia lòng đầy từ thiện cúi đầu chào nói:

– Mừng cho quý vị an toàn thoát được hang cọp!

Đường Hoàng cười thiếu nảo:

– Thẹn thay, thẹn thay! Lão phu một đời bay nhảy giang hồ, không ngờ chuyến này lại bị thê thảm đến thế này!

Đạo trưởng nhìn sắc mặt của mọi người đoán biết vừa rồi họ đã đụng độ giữa đường nên hỏi:

– Vừa rồi quý vị có gặp điều hung hiểm chẳng?

Kim Kiếm thư sinh tức tối nói:

– Không dè chủ nhân Tử vong thành tâm địa độc ác đến thế, không những gài bẫy trong thành lại còn bố trí cho người hạ độc thủ giữa đường nữa.

Nói đến đây ông ta buông tiếng cười ngạo nghễ nói:

– Nhưng muốn thanh toán được bọn ta đây không phải là dễ dàng như thế

được.

Đối với những người này, trong lòng Cừu Cốc không có chút cảm tình, song vì đang đối diện với kẻ địch trong bóng tối, nên chàng đành ẩn nhẫn không nói năng gì. Ty trần đạo trưởng vốn là người hòa nhã nên mới nói chuyện với bọn họ. Còn chàng thì đứng bên ngược mặt lên trời, không hề đếm xỉa gì cả.

Trong lúc ấy đột nhiên trước mặt có một bóng người phi tới, một cụ già ốm tong như que củi. Vừa đến nơi ông ta buông tiếng cười nham hiểm nói:

– Đạo nhân là kẻ thế ngoại, lâu nay không hề lo đến việc ân oán giang hồ, chuyến này ra tận quan ải, không hiểu có việc chi chăng?

Ty trần đạo trưởng nghe hỏi ngạc nhiên, ngược đầu nhìn rõ, mới biết kẻ ấy chính là Thiên độc cốc chủ Thiên độc nhân ma, đạo trưởng liền nghiêm nghị lạnh lùng nói:

– Đây là việc riêng của bốn phái, thiết tưởng không cần phải nói ra cho các hạ hiểu.

Thiên độc nhân ma vốn là người tâm đầy hiểm độc, ông có ý muốn khêu lên một trận tranh giành, vừa nghe nói liền cười ha hả:

– Sợ e không phải như vậy chăng? Nghe đồn trước kia tám bản đồ của Phổ kiếm minh chủ bị quý phái lượm được. Chuyến này huy động toàn lực ra đây, có ý muốn tìm cho ra cuốn Tiên tần võ thuật tập thành, lời nói của lão phu có đúng vậy chăng?

Cừu Cốc nhận xét nãy giờ, đã nhớ ra ông ta là người âm mưu hạ độc thủ chàng trước kia. Lập tức tiến đến lớn tiếng quát:

– Đúng hay không với người cũng vô quan hệ. Món nợ cũ của ta với người đêm nay là lúc phải thanh toán đây. Vậy người còn nói gì nữa không?

Thiên độc nhân ma nhìn chàng cười khinh khỉnh:

– Không phải lão phu nói khoác, với danh vọng của lão phu trên giang hồ, đâu cần phải hạ độc thủ với một đứa nhỏ hỉ mũi chưa sạch sao?

Cừu Cốc cười nhạt hỏi:

– Người nói vậy thì trước kia tại hạ bị ám độc không phải là do người sao?

– Lão phu nếu quả có ý thanh toán thì người còn sống sót được đến ngày nay sao?

Thiên độc nhân ma vốn có tiếng là tay chơi chất độc trăm thứ. Nếu muốn giết ai thì đâu dễ phòng bị. Nay ông ta dùng lời này để biện hộ, thử hỏi ai mà chẳng tin cho được.

Nhưng Cừu Cốc là nạn nhân trực tiếp của lão, nếu không may nhờ được Tiên ông cứu chữa thì quả thật là đâu còn đến ngày nay. Vì vậy mà diện mạo của kẻ thù chàng nào dễ quên được, có đâu vì mấy lời biện bác ấy mà làm lung lay được

lòng chàng. Hừ một tiếng chàng nói:

- Dù cho người có biện lẽ nào đi nữa, tiểu gia đêm nay cũng quyết chẳng tha. Nói đến đây chàng ngậm vận công, song chưởng từ từ đưa lên.

Trong khi chàng sắp phát chưởng công thì Ngọc thông công tử vội vã đến trước ôn tồn nói:

- Lữ huynh tạm thời ngưng tay, đây vốn là gia phụ của tại hạ!

Cừu Cốc cười dài nói:

- Như vậy thì điều suy đoán của ta chẳng sai chút nào!

Trong lúc Cừu Cốc đang định thanh toán món nợ cũ với Thiên độc nhân ma, chàng không đề sau lưng quần hùng đã động thủ công kích vào sư huynh Tỵ trần đạo trưởng.

Thì ra bọn chúng vừa thoát hiểm, nhưng lại nghe Thiên độc nhân ma khi nãy bảo đạo trưởng đã lượm được tấm mật đồ nơi dấu bí kíp Tiên tần võ thuật, lòng tham của họ lại nổi lên. Kim Kiếm thư sinh là người đầu tiên có chủ trương ra tay cướp giật.

Hạc Linh Vũ Sĩ vốn là bạn thân của thư sinh, thấy ông ta đã ra tay liền buông tiếng cười quái dị nói:

- Lão mũi trâu, tốt hơn người trao tấm mật đồ ấy ra mau. Nếu không đừng trách sơn nhân này vô tình!

Lời dứt ông cũng vung chưởng đánh vào sau lưng đạo trưởng.

Đạo trưởng đứng giữa thế công của hai tay cao thủ, nhưng ông không hề sợ sệt, lách thân một cái, đã dễ dàng tránh khỏi vòng chưởng lực của đối phương. Đôi mi ông nhíu lại, trầm giọng khinh khi:

- Với hành động cướp giật này, cũng gọi là tôn sư của một môn phái ư?

Kim Kiếm thư sinh chẳng nói chẳng rằng, mũi kiếm như rồng bay phượng múa, liên tiếp công tới tấp vào đối phương. Hạc Linh Vũ Sĩ cũng sử dụng trường kiếm, bắt buộc đạo trưởng phải tuốt lưỡi kiếm sau lưng ra đối phó.

Một trận đấu kiếm vô cùng khốc liệt khoảng khắc đã diễn ra.

Thiên độc nhân ma thấy kế đã đạt, liền cười nham hiểm nói:

- Nhãi con! Tưởng sự giao tình của người với con ta, ta không có ý bắt chẹt người đâu. Vậy mau đi giúp vị sư huynh của người đi, nếu không lão mũi trâu ấy sẽ quy thiên mất.

Cừu Cốc này giờ đã nghe tiếng kiếm chạm nhau ở phía sau, ngật vì cường địch đang trước mặt, thành thử không dám phân tán tư tưởng. Giờ nghe Thiên độc nhân ma nói thế, lập tức quay mình tung nhanh nói:

- Hôm nay tha cho người đó, ít hôm sau ta sẽ tìm đến để thanh toán.

Lời nói dứt thì người chàng cũng đã xông vào giữa trận gươm đao, chàng lớn tiếng quát:

– Các người tham lam vô nghĩa, chẳng khác nào như lũ chó lợn.

Tay chàng liền nhắm ngay Kim Kiếm thư sinh đánh ra một luồng chưởng phong cực kỳ dũng mãnh, khiến cho đá bụi tung bay mù mịt.

Kim Kiếm thư sinh không ngờ mới trong vài tháng mà công lực của Cừu Cốc đã tiến triển đến bậc ấy, ông không dám đưa tay chống đỡ, vội vã né mình sang bên. Kim kiếm trên tay liên hồi huy động mới thoát được khỏi vòng chưởng lực của đối phương.

Ty trần đạo trưởng võ công vào bậc cao thủ, với một địch hai, ông còn có thể chống cự ngang hàng, giờ Cừu Cốc đã chia bớt phân nửa lực lượng, chỉ còn Hạc Linh Vũ Sĩ ông nào xem ra gì. Nhưng bởi tính tình nhân hậu, ông xuất ra hai chiêu công địch, vũ sĩ liên tiếp thối lui. Thấy thế ông cũng ngưng tay không đánh nữa.

Nào ngờ lúc ông buông tay thì một bóng người nhanh như điện chớp lướt qua chạm vào người ông, rồi lại tung bay như một con chim đại bàng, khoảnh khắc đã xa ngoài năm sáu mươi trượng, mau đến nỗi cả hình dáng cũng không trông thấy rõ.

Ty trần đạo trưởng như đã hoài nghi kẻ lạ mặt tại sao lại chạm vào người ông, ông đưa tay xem xét, đột nhiên thất thanh gọi:

– Sư đệ mau ngưng tay, tấm mật đồ đã bị kẻ lạ mặt cướp đi rồi!

Cừu Cốc vừa nghe nói, không cần đợi hỏi mình tường liền tung mình nhảy cao bảy tám trượng, nhìn theo chiếc bóng của kẻ cắp, rồi như một mũi tên phi thân đuổi theo.

Nhưng kẻ ấy đã đi rất xa, khinh công lại tuyệt kỹ, thành thử đuổi được một lúc không những không kịp mà ngay cả bóng dáng kẻ chạy trước cũng chẳng thấy còn dạng.

Cừu Cốc ngưng bước dừng lại, trong lòng uất hận vô cùng, sư huynh đệ chàng đang đứng trước mặt quần hùng, thế mà có kẻ dám ngang nhiên dở trò đánh cắp, thật là điều mất mặt và cũng là điều nhục cho môn phái. Thế nào chàng cũng phải tìm cách lấy lại mật đồ, nếu không Toàn chân phái làm sao còn dám xưng hùng trên giang hồ nữa.

Đang lúc nghĩ ngợi bỗng nhiên từ xa có một bóng người chạy tới, thân pháp nhẹ nhàng đẹp đẽ, nhưng không phải là lối Phi tinh truyền hận của phái chàng. Cừu Cốc liền tránh mình vào bụi cây.

Bóng người này hình như không phát giác ra chàng, nên cứ tung gió lướt nhanh. Khoảnh khắc đã qua mặt, Cừu Cốc đưa mắt nhìn lên, bỗng chàng không khỏi ngạc nhiên thầm hỏi:

– Nửa đêm thanh vắng như thế này mà chàng ta lại đi đâu kia?

Thì ra kẻ ấy không ai xa lạ, chính là Ngô Hận Thu người mà chàng từng muốn kết giao làm anh em.

Tánh hiếu kỳ thúc đẩy, chàng liền tung mình chạy theo, âm thầm quan sát người bạn này.

Hận Thu cứ cắm đầu chạy miết, vượt qua mười mấy ngọn đồi, sau cùng rẽ vào một con đường sơn cốc nhỏ hẹp.

Cừu Cốc càng lấy làm lạ, càng muốn theo xem cho biết việc gì, đang định chui người vào cốc thì đột nhiên Hận Thu quay mình trở lại, chàng vội ngã lăn xuống một bụi cỏ rậm.

Hận Thu đứng yên nhìn giây lát rồi lại quay người tiếp tục bước. Hành động ấy chứng tỏ rất dè dặt, sợ e có kẻ theo sau.

Cừu Cốc đợi Hận Thu đi được một khoảng xa, chàng mới bắt đầu đứng lên cất bước. Lúc ấy Hận Thu đã vào đến trong cốc, chui mình vào một thạch động.

Trước cửa thạch động, đá chất ngổn ngang, hòn đứng hòn nằm sắc nhọn như mũi dao. Trên những mô đá, dây mây mọc giăng loạn xạ, tựa như xưa nay chưa từng có kẻ đi qua.

Cừu Cốc trong lòng phân vân, không hiểu trong thạch động còn có ai chăng? Hận Thu đang định làm gì? Vì vậy mà chàng không dám vào theo, chỉ đứng núp phía cửa ngoài thạch động để nghe ngóng.

Tiếng bước chân của Hận Thu nhịp đều vào nhỏ dần, đi vào độ năm sáu mươi thước thì dừng lại. Nhờ vậy mà Cừu Cốc yên trí là thạch động cũng khá sâu, nên lách mình lướt vào phía trong thạch động, đến nơi tầm mắt vừa trông thấy cảnh vật bên trong mới thôi.

Bỗng nhiên một ánh chớp lóe lên, Hận Thu lấy đá đánh lửa đốt cây đèn sáp, trong động lập tức sáng tỏ.

Nhờ vậy mà Cừu Cốc mới trông rõ phía trong đáy thạch động có một cụ già đầu tóc bù xù, gương mặt kỳ dị xấu xí đang ngồi trên một phiến đá phẳng mặt.

Cụ già ấy trông thấy Hận Thu vào, đột nhiên mở to đôi mắt, tựa như hai ngọn đèn pha sáng chói, Hận Thu vội vã đặt chiếc gói lá xuống đất mở ra, trong ấy có một con gà quay cùng mười mấy cái bánh bao lạt.

Cụ già đưa ra một cánh tay gân guốc nắm lấy con gà quay đưa ngay vào miệng nhai ngấu nghiến. Chỉ một miếng ăn của ông ta, cơ hồ như đã hết đi nửa thân con gà, mỡ dầu rịn ra hai bên mép.

Hận Thu lại lấy sau lưng ra một hồ lô rượu, mở nút đưa kề vào miệng ông ta, chứng tỏ cụ già đã bị mất đi một cánh tay, cánh tay kia thì đã cầm gà không còn nâng rượu lên uống được.

Cừu Cốc núp ngoài xa nhìn vào, lúc này thấy thần nhãn của ông ta sáng chói,

đủ biết công lực của ông ta đã đến mức tuyệt đỉnh, nhưng không hiểu tại sao ông lại tự giam mình trong thạch động âm u này.

Cụ già ăn uống rất mau, trong chốc lát đã dùng xong. Ông ta lấy tay quẹt qua những vết mỡ còn dính nơi miệng, đoạn buông tiếng cười sang sảng nói:

– Bữa ăn này cũng đủ cho lão phu no đến mười ngày nữa tháng vậy.

Ông lại buông tiếng cười giòn một hồi rồi đột nhiên nghiêm giọng hỏi:

– Sự việc đã ra manh mối gì chưa?

Hận Thu cung kính trả lời:

– Chỉ tìm ra chút đỉnh nhưng chưa có gì làm bằng.

– Gần đây con có giao thủ với ai chưa?

– Vãn bối đã dùng kiếm đấu với một người đàn bà.

– Hơn thua thế nào?

– Vãn bối bị bại.

– Bại trong tay của người đàn bà ấy sao?

Hận Thu bỗng cúi gục đầu, hình như hối hận khẽ nói:

– Vâng!

Đôi mắt cụ già bỗng trợn tròn, tóc tai dựng ngược, lớn tiếng hỏi:

– Người đàn bà ấy đã phá giải kiếm thuật của người hay là làm cho người không thể tấn công được?

– Vãn bối bất tài nên không thể nào công vào người đối phương được.

Cụ già nghe nói thở phào một tiếng, thần sắc khôi phục lại bình thường, tự tin nói:

– Như vậy là vì công lực của con chưa tới mức, chứ chẳng phải kiếm thuật của con sút kém đâu.

Dò xét thần sắc cùng giọng nói của cụ già, Cửu Cốc đã đoán hiểu ông là con người hiếu thắng, tánh tình cương nghị.

Trầm ngâm giây lát, cụ già bỗng nhiên thở dài nói:

– Tư chất của con cũng có thể liệt vào hạng ưu tú, nhưng muốn đạt đến mức sử dụng được Địa, Thủy, Hỏa, Phong bốn thức kiếm pháp ấy thì trình độ của con còn kém xa. Lão phu không phải nói khoác, trên thế gian này kẻ phá giải được bốn thức kiếm pháp của lão phu chỉ có một người. Trừ người ấy ra không còn có kẻ thứ hai nữa.

Hận Thu mặt buồn dầu dầu, chàng cứ cúi đầu im lặng, không nói lời nào.

– Cụ già hiểu rõ liền cười an ủi:

– Con cũng chẳng nên bi quan. Hiện nay võ công trên người con cũng đủ cho giang hồ phải kính nể.

Hận Thu bỗng cất giọng bi ai nói:

– Vãn bối không phải có ý nghĩ ấy. Chỉ hận thiên tư kém cỏi, không thể học được toàn bộ võ công của tiền bối, hầu thay thế tiền bối truy sát kẻ phản đồ.

Cụ già nghe nhắc tay liền nắm chặt, đánh vào hư không một cái lớn tiếng quát:

– Con gấp làm gì! Trong tám năm nữa, mười năm nữa, lão phu cũng chưa chết nào. Chỉ cần có một ngày ra khỏi nơi đây thì thẳng súc sinh ấy lo gì mà chẳng bị giết. Lại nữa con đã có duyên gặp được thầy, chẳng lẽ không còn người thứ hai có duyên như con nữa sao?

Bàn tay dấm vào hư không của cụ già, xem vậy mà mạnh vô kể, cát đá trong động ùn ùn tung bay, vách tường ào ào vỡ bể.

Xúc động qua giây lát, cụ già lại buông giọng ôn tồn:

– Thôi đừng lo buồn làm gì, con chỉ làm tròn công việc mà thầy giao phó là đủ. Lòng thầy cũng đã mãn nguyện rồi, còn kỳ dư con cũng chẳng nên quan tâm đến.

Hận Thu ngược đầu lên cảm động nói:

– Ân đức truyền dạy võ công của tiền bối, dù cho thịt nát xương tan vãn bối cũng quyết phải làm tròn cho xong lời ủy thác ấy.

Đột nhiên cụ già lên tiếng quát to:

– Ai đã núp ngoài nghe lén?

Lập tức Cự Linh chưởng của ông ta đánh ra, nhắm ngay nơi đầu chỗ Cừu Cốc ẩn thân công tới.

Cừu Cốc đang chú tâm nghe ngóng, đột nhiên nghe cụ già quát tháo rồi lại vung chưởng đánh ra mau như điện xẹt, khiến chàng muốn lách tránh cũng không kịp.

o O o